చీకటిలో చీలికలు

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఈ నవల ముద్రితం కావడం యిది మూడోసారి. చాలా పాపులర్ కావడం వల్లకాదు - చాలాకాలం ఆగి ఆగి ప్రింటయింది. ఈ నవలకి ఎంతలేదన్నా 40 ఏళ్ళ వయస్సుంది ఎప్పుడూ ఎవరూ "అమ్మో - ఎంత మంచి నవల" అని అనలేదు. అయితే ఎక్కువమంది మహానుభావులు విమర్శించిన నవలగా దీనికి చిన్న ముందుమాట వ్రాయాలనిపించింది.

ఆ959 ప్రాంతంలో అప్పుడే చదువు పూర్తయి, నిరుద్యోగిగా వున్న రోజుల్లో ఈ నవల వ్రాశాను. అప్పటికి - బుచ్చిబాబు, చలం - యిలాంటి వారి ప్రభావం నా మీద వుంది. తెలిసిందంతా చెప్పెయ్యాలనీ, నాకు తెలిసిన రచయిత ఎంత గొప్పగా చెప్పాలనే యావ అప్పటిది. ఆ వాసన ఈ నవలలో ఎక్కువ. ఎలా కలిశారో పుట్టపర్తి నారాయణాచార్యుల వారిని ఆ రోజుల్లో కలిశాను. వారిని ఈ నవలకి ముందుమాట వ్రాయమన్నాను. (ముందు మాటలూ, అంకితాలు బొత్తిగా అలవాటు లేదు) ఆయన వ్రాశారు. ముందుమాట వ్రాశారు గనుక విమర్శించలేదేమో కానీ, మొహమాటపడి బాగుందన్న గుర్తు.

ఆ962లో విశ్వనాథ సత్యనారాయణగారికి చిత్తూరులో సన్మానం జరిగింది. ఆయన గుంటూరు శేషేంద్రశర్మగారి (అప్పటి చిత్తూరు మునిసిపల్ కమిషనరు) యింట్లో బస చేశారు. అక్కడ నా నవలలో ఒకటి రెండు పేజీలు చదివారమో. ఆ సాయంకాలం సభలో ఆర్నుద తమ కిన్నెరసాని పాటల్ని పిప్పరమెంటు పాకం అన్నందుకు ఆయన్ని తిడుతూ పనిలో పని నాకూ రెండు వడ్డించారు. "ఇందాక ఎవరో రచయిత నవల చూశాను. ఆకాశంలో నక్షత్రాలు మరో లోకంలోకి ఎగిరిపోతున్నాయంటాడు" ఇలా సాగింది. నాకు ఆ రచయిత ఎవరో వెంటనే అర్ధమయింది. నా పక్కన కూర్చున్న శేషేంద్రశర్మగారు, మల్లాది వసుంధరగారూ, మల్లాది రామచంద్ర శాస్త్రిగారూ యిబ్బంది పడుతున్నారు.

సభ ముగిసింది. రాత్రి విశ్వనాథ వారికి చెప్పినట్టున్నారు. ఆ విమర్శించిన రచయిత నేనేనని. మర్నాడు మధ్యాహ్న భోజనం శర్మగారింట్లో జి. కృష్ణగారూ, వి.డి. ప్రసాదరావుగారు ప్రభృతులు వచ్చిన గుర్తు. అప్పుడు ఈ ప్రసంగం టేపు వేశారు. నన్ను విమర్శించే ప్రసంగం వచ్చేటప్పటికి సత్యనారాయణగారు నావేపు తిరిగి "మిమ్మల్ని తిట్టినట్టున్నాను" అన్నారు నవ్వుతూ.

నేనూ నవ్వేసి "ఆ విధంగానయినా ఆ మాత్రం నవల చదివారు. అదీ నాకు ఆశీర్వాదమే" లాంటి మాటలేవో అన్నాను. ఏమయినా, విశ్వనాధ గారు కించపడ్డారు. అనవసరంగా నన్ను విమర్శించినందుకు. ఆయన "నిండు మనంబు నవ్యనవనీత సమానము" కోవలో మనిషి. ఆ ఆలోచన మనస్సులో పీకుతున్నట్టుంది. ఆ సాయంకాలం అప్పటి సంగీత నాటక అకాడమీ అధ్యక్ష్యులు, చిత్తూరు వారు విలాససభ అధ్యక్షులు ఆర్.బి రామకృష్ణరాజు గారు రామవిలాససభలో సభ ఏర్పాటు చేశారు. విశ్వనాధ వారు బజారుకెళ్ళి శాలువాలు కొనుక్కొచ్చి - ఆ సభలో మా రచయితలు - నేనూ, మధురాంతకం, పల్లంపాటి, రాజేంద్ర సదానంద (వీరంతా వున్న గుర్తు) అందరికీ శాలువాలు కప్పారు - అదీ వారి ఔదార్యం.

ఆ రోజుల్లోనే తిరుదణ్ణామలైలో వుంటున్న చలం గారి దగ్గరికి వెళ్తూండేవాణ్ణి. వారికి 'చీకటిలో చీలికలు' నవల పంపాను. "మీ పుస్తకం అందింది. ఈ నక్కకి అది కూజా భోజనం" అని వ్రాశారు.

తరువాత నాలుగైదు పుస్తకాలొచ్చాయి. "నర్తకి అదే పనిగా చదువుతోంది. అయ్యో అందరూ చచ్చిపోతున్నారే" అని మధ్య మధ్య బాధపడుతోంది అంటూ తరువాత చదివినట్టున్నారు.

"అందులో వర్ణనలన్నీ అనవసరం. కృత్రిమం మీరు కూడా అవన్నీ చూసి వుండరు" లాంటి వాక్యాలు గుర్తున్నాయి.

ప్రస్తుతం ఈ నవలని సవరణలు చేసి, కుదించి ప్రచురించడం జరుగుతోంది. ఆనాటి 'చీకటిలో చీలికలు' దగ్గర్నుంచి నిన్న మొన్నటి 'ఎర్రసీత' వరకు - ఓ రచయిత మానసిక పరిణామాన్ని తెలియజెప్పడం కూడా సమగ్ర సాహిత్య పరిచయ లక్షణం కనుక ఈ నవలకీ ఈ సంపుటాల్లో స్థానం వుంది.

(గత సంచిక తరువాయి)

నవ్వొచ్చింది వరదకి.

"ఏమిటాలోచిస్తున్నావ్?"

"చాలా మారావు నువ్వు"

"ఊఁ నాకు తెలీదే! ఇంకా చెప్పు వింటాను" మంచం మీదకి ఎగిరి కూచుని కాళ్ళు వేలాడేస్తూ అంది.

అద్దంలో స్పష్టంగా ఆమె మెడదగ్గరి నీలినరం వణుకుదల కనిపిస్తూంది. ఎంతకీ వరద మాట్లాడకపోయేసరికి తనే కల్పించుకుని "ఎలా బ్రతుకున్నావు ఒక్కడివి?" అంది ఎంతోసేపటికి.

నిర్ఘాంతపోయాడతను "అంటే?"

"ఏమో బాబూ, నీకు అర్థాలు చెప్పలేను - అందరూ యింత ఒంటరిగా - నీదంతా విచిత్రం"

"నన్నూ ఓ కాశీపతిని సంపాయించుకోమంటావా బ్రతకడం నేర్పడానికి? " నవ్వేసి "కొత్తబ్రతుకు ఎలా వుంటుందో తెలీదు నాకు. అందుకనే యిదే లోకమని బ్రతుకుతున్నాను. నువ్వు కొత్తపుంతతొక్కావు. బావుందని దాటిపోయావు. అంతే తేడా?"

"అబ్బో! చాలా నేర్చుకున్నావే?"

"......"

"అయితే యిదెక్కడా నీ పుస్తకాల్లో లేదా?"

"ఏదీ?"

"ఎందుకలా విచిత్రంగా చూస్తావ్ - నువ్వు బాగా బెంగపెట్టుకున్నావ్"

"దేనికోసం?"

"చెప్పనా దేనికనో?" గాలి విసురుగా వీస్తుంటే కిటికీ తలుపు మూస్తూ అడిగింది.

"ఊఁ"

"నీ కేం కావాలో చెప్పేదా?"

"చెప్పు"

"ప్రేమ - అదీ నీక్కావాలి"

"దాని అర్థం నాకేం తెలీలేదు యింతవరకూ నీక్కనిపించిందా పోనీ"

"అంతా వేళాకోళం నీకు?"

"పోనీ నువ్వే చెప్పు"

ముఖం తప్పించుకుని "అవును. అదే నీక్కావాలి నువ్వు కావల్సిన ఒక్క వ్యక్తి ఉన్నారనే తృప్తి. కనీసం ఒకరికయినా నువ్వు కావాలనే ధైర్యం"

అతను నవ్వితే బాధపడింది వినత.

"నీకు తెలీదు వరదా? నిజంగా నేనాయన్ని మొదటిసారి చూశాక అనుకున్నాను. అసలు మొదట్లో బ్రతకలేననిపించింది. ఏదో లోపంతో అక్కడికి వెళ్ళాను. కాని ఎలా మరిచిపోగలిగానో అంతా మరిచిపోగలిగాను. ఆలోచిస్తే యిదే కారణం తోచింది. ఆ తృప్తిచాలు మనం ఎన్నయినా సహించడానికి"

తలుపుకి ఆనుకుని చెయ్యి వెనక్కి చేరేసి బయటికి చూస్తున్న వినతని చూస్తూ నిలబడి పోయాడు వరద. ఇన్నాళ్ళలో ఎంత పెరిగిందా అనుకున్నాడు.

"నే చెప్పినమాట ఏం చేసేవ్?" అంది టేబులుకు ఆనుకుని నిలబడుతూ.

"ఏమిటి?"

"పెళ్ళి చేసుకుని"

"నీకింకా పిచ్చి"

"మాటల్ని చులకన చెయ్యడం బాగా తెల్సు నీకు - పోనీలే"

బలంగా వంపులన్నీ కూడుకుని గట్టిపడిన వీపుని చూస్తున్నాడు.

"ఆనాడు రాత్రి ఎందుకు వెనుకంజ వేశానా అని అనుకుంటూంటాను అప్పుడప్పుడూ. ఈ మనస్సు లేకపోతే ఆనాడే నీ చెయ్యి పట్టుకునే వాణ్ణి" వినత తుళ్ళిపడి యిటు తిరిగితే నవ్వేసి "నాకు తెల్సులే. కాశీపతి యిది వింటే యుద్ధానికి తయారవుతాడు"

ఆ రెండు మాటలు చాలు వినతకి - మరి మాట్లాడలేకపోయింది.

"నువ్వంత సుఖంగా బ్రతకడం మంచిదే ఓసారి ఎప్పుడన్నా మీ యింటికి వస్తాను"

"....."

"నా స్థిమితానికి మార్గాలేవిటో యింకా చెప్పు"

ఉదాసీనతతో తలెత్తింది - "నీకు తెలీదా ఏమిటి? ఇంకా చిన్నపిల్లాడివా? నే చెప్పను"

"ఇక వెళ్ళి పువ్వుల్ని చూడు, కాఫీ తాగి"

వినతకి కోపం వచ్చింది. దగ్గరికి వచ్చి ఎదురుగ్గా నిలబడి ఏదో అనబోయింది కాని అతని కళ్ళు చూసేసరికి సరి.

"నా మాట విను వరదా? నీకింకా ఏమంత వయస్సు దాటిందని? నన్ను చూడు పెళ్ళి చేసుకుని"

"స్త్రీ జ్ఞానానికి యౌవనం నాంది, వివాహం భరతవాక్యం"

"అబ్బ, నీతో ఎంత చెప్పీ లాభంలేదు" తల చేత్తో పట్టుకుని మంచం మీద కూచుంది.

"కాశీపతి రాలేదేం?"

"నాకేం తెలుసు. ఉత్తరం వ్రాయి"

"ఎలావుంది నీ ఆరోగ్యం?"

"అబ్బో. చాలా సానుభూతులు పలకడం అలవాటయిందే నే పోతాను. నా మాటలు వినకపోతే ఎందుకూ ఉండడం?" లేచింది, పగటిపూటే వెలిగించిన ఆ దీపపు వెలుగులో, ఆనాటి పార్కు నీడలో కోపంతో మెరిసిన ముఖం చూచాయగా తోచింది వరదకి. ఏవో పాతస్మృతులు కదిలాయి.

"వెళ్తే ఆ తలుపు వేసేసి వెళ్ళు" అని అన్నాడేకాని వినత వెళ్ళదని అతనికి బాగా తెలుసు. అప్పటి విషయాలు ఆలోచిస్తూండిపోయాడు.

చాలామందిలాగే మామూలు జీవితానికి అలవాటు పడిపోయింది వినత. "నీలో ఏ ప్రత్యేకతా లేదు" అంటే దిగ్భ్రమతో చూసి సిగ్గుపడుతుంది. కామం, వాంఛ ఉద్రేకాలని మొగాడిలో రేపి వాటికి ఆహుతయే చాలామంది స్త్రీలలో ఆమె ఒకటి.

"వినత ఏదన్నయ్యా?" అని కాఫీతో గులాబి వస్తే తెలివి తెచ్చుకుని చుట్టూ చూశాడు. తెరచి ఉంచిన తలుపులోంచి చారలా జల్లుపడుతోంది. గది సగం పయిన తడిసింది. చూరులోంచి జారే చుక్కల శబ్దం రణగొణధ్వనిలా వినిపిస్తోంది. అలసిపోయిన ప్రకృతి మరో క్షణంలోనో సగంలోనో తన ప్రయాణం ఆపుకునేట్లుంది.

వినత నిజంగానే వెళ్ళిపోయిందనేసరికి ఆశ్చర్యపోయాడు వరద.

"ఛ, నువ్వెప్పుడూ యింతే. యింత వర్షంలో పంపేశావేం?" అని మూతి ముడుచుకుంది గులాబి.

సాయంకాలం బట్టలు మార్చుకుంటూనే వచ్చి నిలబడి "మధ్యాహ్నం వినత నా పెళ్ళి గురించేమైనా చెప్పిందా అన్నయ్యా?" అంది జడకుచ్చుల్లో పోగులు తీస్తూ.

"అదేమిటి?"

"చెప్పు మరి. అడిగిందా లేదా?"

"ఇప్పుడెందుకా విషయం?"

"నేనే చెప్పమన్నాను. అసలు వినత వెళ్ళిపోయిన దగ్గర్నుంచీ నువ్వు మారిపోయావన్నయ్యా. నే చూస్తున్నానుగా? నువ్వు పెళ్ళిచేసుకోవాలి. వదినె యింటికొస్తే అన్ని బాగుపడతాయి" వసారాలోకి పూర్తిగా తల వొంచుకుంది.

తల దువ్వుకుంటున్న వాడల్లా ఆగిపోయాడు చేతులు కదలక కాస్త తేరుకుని "ఇప్పుడేమంత తొందరలే" అన్నాడు అపస్మారంలో.

"అదికాదన్నయ్యా. ఓ రోజు నీకు జ్ఞాపకుందా? నువ్వు రాలేదని డాలీ మనింట్లో నిద్రపోయిన రోజు"

శరీరంలో చాలా అవయవాలు తను చెప్పినట్లు వినడం మానేస్తున్నాయి. గోడను అనుకున్నాడు వరద.

"అవును. ఏం?"

"ఆ రోజురాత్రి" సూటిగా అతని కళ్ళల్లోకి చూసి నవ్వేసింది. "నాకంతా తెలుసు అన్నయ్యా. డాలీ మర్నాడే నాతో చెప్పేసింది. మంచి పిల్లే లే. నీమీద ఏమీ కోపంలేదు. ఉండు ఇప్పుడే వస్తాను" అనేసి పారిపోయింది. మరి రాలేదు.

జడునిలాగ నిలబడిపోయాడు వరదరాజులు, చేతన ప్రకృతంతా స్తంభించినట్లనిపించింది. రక్తమంతా ముఖంలోకి పాకింది. సిగ్గు, అవమానాల మధ్య యింకేమీ తెలియడంలేదు. మరో యుగానికి కళ్ళప్పితే ఎదురుగ్గా గులాబి లేదు. ఉన్నప్పుడన్న మాటలే మిగులు.

పక్కయింట్లో డాలీ నవ్వు వినిపిస్తోంది.

డాలీ.. డాలీ.. డాలీ

వర్షం తగ్గు ముఖం పట్టింది. ఎక్కడికో నడిచిపోవాలనిపించి బయటికి వచ్చేశాడు.

ఎక్కడో జనసంచారంలేని స్థలానికి వచ్చాడు వరద.

వాన వెలిసింది.

సరిగ్గా నాలుగురోజుల తర్వాత ఆఫీసులో యింకా అరగంట పని ఉందనగానే హడావుడిగా వచ్చేశాడు పీతాంబరం, "ఆంధ్రా జోరాస్టర్ వరదరాజులుగారు ఎక్కడ?" అంటూ.

"అదేమిటండీ" అంటే

"మనిషి బ్రతకడం గురించీ, స్త్రీ గురించీ, రసగుల్లాల గురించీ ఆలోచించలేక వాడెవడో ఆత్మగురించీ, ఆలోచనగురించీ ఆలోచించి చచ్చాడట. పూర్‌మేన్. అయితే ఆలోచన మీ యిద్దరికీ సామాన్యం గనక పేరు బదిలీచేశాను. బాధపడ్డారా! సారీ సరేపదండి గోవర్ధనరావుగారింటికి వెళ్దాం"

ఓ పెద్ద దస్తా కాగితాలు కూర్చుందుకు ఏర్పాటు చేసుకుని చదికిలబడ్డాడు.

"ఆయన మీకెలా తెలుసు?"

"అదేమిటిసార్. తెలియడానికి రోజులూ, సంవత్సరాలు కావాలా? బుద్ధుద్రప్రాయమైన యీ జీవితంలో స్నేహం అనగా ఎంత? నా ఫిలాసఫీకి ఆశ్చర్యపోతున్నారు మీరు నాకు తెలుసు. అంతా గోవర్ధనరావుగారి ఇన్ఫ్లూయన్స్, ఇక నడవండి"

"ఇంకా కాస్త పనివుంది మరి" ఏదో చెప్పబోయాడు.

"అవన్నీ మన దగ్గర చెల్లవుసార్. రెండేపనులు. ఆ వాచీని అయిదుకి మార్చమంటారా? మీ మేనేజర్ని లేవదీయమంటారా?"

అప్పటికి అరగంట గడవనే గడిచింది. ఆఫీసంతా గొడవ చేసేస్తాడేమోనని భయపడి వెంటనే లేచి "పదండి" అన్నాడు.

బైట జట్కా సిద్ధంగా వుంది.

"ఏమిటి విశేషం?"

"ఏమీ లేకపోవడమన్నదే యివాళ్టి విశేషం, ఒక్క అనుబంధం మాత్రం ఉంది. కాశీపతి, ది గ్రేట్ ఐడియలిస్ట్ మీకు తెలిసేవుంటుంది. వాడితో నాకు కాస్త పరిచయం వుంది వాడు చేస్తున్న ప్రయోగానికి నేనూ కాస్త డబ్బు పెట్టుబడి పెట్టాను. నీలవేణి ఎలాగో ఆడవాళ్ళ పరిచయం కొట్టేసింది. ఇదీ ఇవాళ ప్రోగ్రాంకు నాంది"

జట్కా దిగేసరికి గోవర్ధనరావుగారు మనవరాలితో రైలాట ఆడుకుంటున్నారు. ఆరోగ్యం నీలవేణి ఓ పక్కకూచుని మాట్లాడుకుంటున్నారు. కాశీపతి, వినత కనిపించలేదు.

నీలవేణిని చూడగానే వరదరాజులు తలబడ్డాడు ఆరోగ్యం నవ్వుతూ పలకరించింది. "చూశావోయ్, నువ్వుచెయ్యలేనిపని నేను చేశాను. నీలవేణిని పసిగట్టను" అంది.

నీలవేణి కుడివేపు గుమ్మాన్ని అనుకుని నిలబడ్డది. సిగ్గు కొందరి ముఖానికి అతకదు. ముఖ్యంగా నీలవేణి - ఇదే ఆలోచిస్తున్నాడు.

ఇంతలో యితన్ని చూసి మనవరాల్ని భుజానికి ఎత్తుకుని పరిగెత్తుకు వచ్చారు గోవర్ధనరావుగారు. "ఎలా ఉందోయ్ మనవరాలు? ఇది ఝాన్సీరాణి కావాలని వాళ్ళమ్మ కోరిక" అన్నారు.

"ఆడవాళ్ళంతే సార్, ఝాన్సీకి రాణి కావాలనుకుని, ఝాన్సీ దొరక్క ఏ యింటికో రాణి అయి కూచుంటారు. ఏమంటారు వరదా సాబ్? చచ్చాం. మీకు ఆశయాలమీద నమ్మకం కాబోలు ఇహ బుద్ధం శరణం గచ్ఛామి."

గోవర్ధనరావుగారు ఘొల్లున నవ్వడం సాగించారు.

"భలేగా మాట్లాడతావే నువ్వు. మా వెంకు ఉంటే సరైన ఉజ్జీ దొరికినందుకు సంతోషించేవాడు"

"కాశీపతిగారు వచ్చారటగా?"

"హైదరాబాదు వెళ్ళి కాశీ నిద్రబాగా అలవాటు చేసుకున్నాడు. లేచాడో, లేదో, అమ్మా వినతా!" అని పిలిచారు.

ఎక్కడో వస్తున్నానన్న మాట వినిపించింది, జారిన ముడి సవరించుకుంటూ వినత వచ్చింది. వరదని చూసి "అబ్బో, వరదరాజులు వచ్చేశాడే ప్రత్యేకంగా పిలవందే రాకూడదని నియమం పెట్టుకున్నాడేమోననుకున్నాను - ఏం నాన్నా?"

"అదేమిటమ్మా! వరదరాజులు ఎప్పుడు రాలేదని?" అన్నారు కూచుంటూ.

"ఏమో మరి? నేనొచ్చానని హంగు చేస్తున్నాడేమో? ఏం? అంతేనా?" అంది యిటు తిరిగి.

"ఏరీ కాశీపతి?"

"మేమంతా మనుషులమేనే, మాతో మాట్లాడు"

"ఆడది మాట్లాడమన్నప్పుడు మొగాడు మాట్లాడలేకపోవడం సహజం, ఇదీ మన రీడింగు. క్షమించండి" అన్నాడు పీతాంబరం చివరి మాటకు వినతను ఉద్దేశిస్తూ.

వినత కాస్త తెల్లబోయి, విచిత్రంగా చూసి ఫక్కున నవ్వేసింది.

"కనిపించడం మానేశావేమోయ్, అమ్మాయి ఎలా ఉంది?" అంది ఆరోగ్యం.

"ఏ అమ్మాయి? మీ అమ్మాయా, మీ అమ్మాయి అమ్మాయా?"

"అబ్బో పరిహాసం కూడా తెలుసే నీకు" అంది వినత నిర్లక్ష్యంగా కుర్చీలో వెనక్కి వాలుతూ.

నీలవేణి గోడకి చేరబడి చోద్యం చూస్తోంది.

"ఇద్దరి గురించి చెప్పు పోనీ" అంది ఆరోగ్యం.

"చెప్పనా?" అన్నాడు వరద వినతవేపు తిరిగి.

"వద్దులే" అంది.

"అల్లుడు ఢిల్లీలో ఉండగా పుట్టిందటోయ్ యిది. బారసాల, అవీ అన్నీ ఎత్తేసారు. ఏం పేరు పెట్టాలంటావ్?"

"దానికంత ఆలోచన ఎందుకుసార్? ఢిల్లీ ప్రయాణపు రోజుల్లో పుట్టింది కనుక 'ఢిల్లీ' అని పిలిస్తే సరిపోతుంది"

నవ్వలేక ఉమ్మ తిరిగిపోయారు గోవర్ధనరావుగారు. "భలేబాగుందోయ్, ఏమమ్మా అలా పిలుస్తావా అమ్మాయిని?"

వినతకి ఉదాసీనత కలిగింది.

"మరి హైదరాబాదులో పుట్టింది కనుక ఏమీ మంచిపేరు లేదా మీ డిక్షనరీలో" అంది పీతాంబరం వేపు తిరిగి.

"లేకేం భేషయిన పేరు ఉంది, హైదరాబాదు స్త్రీత్వం పుచ్చుకుంటే 'హైదరీ' అవుతుంది, కాదంబరి, కామేశ్వరిలాగ"

పక్కున నవ్వేశాడు వరద.

కోపంతో వినత లేచిపోయింది.

"ఏదైనా క్రిష్టియను పేరు ఉంచాలంటోందోయ్ యీావిడగారు"

"మీకు మామూలు పేరు ఉంచాలనిపిస్తోందా? మరీ మంచిది. ఇద్దరికీ సంధి కుదిరేలాగా పద్మినీమరియా అనో, సీతారోజ్ అనో పిలవండి తీరిపోతుంది"

ఆరోగ్యం ఏదీ అనేలోగా సిల్కుపైజమా, లాల్చీతో వచ్చాడు కాశీపతి.

అతన్ని చూస్తూనే ఆశ్చర్యపోయాడు వరద. ఇదివరకటికంటే బాగా తెల్లబడి, బలంగా తయారయాడు. నిటరుగా ఠీవిగా, నిండుగా కనిపించాడు.

వరదరాజుల్ని పలకరిస్తూ "కులాసాగా ఉన్నారా?" అన్నాడు.

"మీరు?"

"నాకేం? బాగానే ఉన్నాను. నా ప్రయత్నాల విషయం మామగారి ద్వారా వింటున్నారుగా? మీకెప్పటికప్పుడు ఉత్తరాలు వ్రాయాలనుకుంటూనే మరచిపోయేవాణ్ణి. వినత జ్ఞాపకం చేస్తూ ఉండేది" అన్నాడు. కుర్చీ దూరంగా లాక్కుని వెనక్కి వంగి ఊగుతూ.

ధనం, హోదా, తన ప్రయత్నాల సాధన వీటివల్ల లభించిన గర్వం ప్రతిమాటలోనూ, కదలికలోనూ తెలుస్తున్నా ఎందుకో అతని ముఖం మీద ఆ గర్వానికి స్థానం ఉన్నట్లనిపించింది. కాస్తపాటి నిర్లక్ష్యం, సోమరితనం కూడా తెలుస్తూనే ఉంది.

"అప్పుడు మీరు చెప్పిన విషయాల్ని ఎలా సాధించారో చెప్పండి, వినాలని ఉంది"

చిన్నకుర్రాణ్ణి చూసినట్లు తేలిక చూపు చూసి నవ్వాడు. నెమ్మదిగా ప్రారంభించాడు. "పట్టుదల లేని వాడి దగ్గర కుక్క కూడా ఉండడానికి యిష్టపడదండి. చాలామంది మాటలకి నిరుత్సాహపడి ఆనాడే మానేసి ఉంటే యీపాటికి నా పని సరి. ఏ హార్బరులోనో గుమస్తాగిరీ చేస్తూండేవాణ్ణి. ఇప్పటికి నా పని ఓ కొలిక్కి వచ్చింది. ఇప్పుడు పరిస్థితి ఎలా వుందా అని అడుగుతున్నారా? ఏభై మంది షేర్ల గురించి ఉత్తరాలు వ్రాస్తున్నారు. రెండు లక్షలు పైగా కూడదీశాను. పుస్తకాల మారకం త్వరత్వరగా సాగుతోంది. రానురానూ ప్రజలకి ఈ తరహా కొనుగోలు విషయంలో నమ్మకం కుదురుతోంది. ఇంకేం కావాలి?"

గోవర్ధనరావుగారు వెనక్కి చేరబడి కళ్ళు మూసుకుని అంతా విన్నారు.

పీతాంబరం లేచి సిగరెట్టు కాల్చుకుందుకు బయటికి వచ్చేశాడు.

"అయితే లాభమే కాని నష్టం లేదంటావ్?"

ఇటు తిరిగాడు కాశీపతి "లాభనష్టాల గురించి మాట్లాడలేదు నేను. లాభం విషయం యిప్పుడే గుణించడం కష్టం. నష్టం మాత్రం లేదు. అందుకు యిన్నాళ్ళయి పని సాగుదలే నిదర్శనం. ఏమంటారు?"

తలూపాడు వరద. ఇదంతా అతనికి అగమ్యగోచరంగా ఉంది. ఏదో కలలోంచి లేచిన మనిషి హఠాత్తుగా ఆకాశానికి ఎగిరి విశ్వరూపం దాల్చి ప్రపంచమంతా వ్యాపిస్తే కలిగే సంభ్రమం, ఆశ్చర్యం అతని ముఖంలో ద్యోతకమయింది.

నవ్వేశాడు కాశీపతి, అటు తిరగబోతే మోచేతి దగ్గర వినత వచ్చి నిలబడింది. వరద వెల్లబాటును చూసి తనూ నవ్వేసింది. "ఓసారి అక్కడికి రమ్మని పిలవండి వరదని. మీరయినా పిలిస్తే వస్తాడేమో?"

"ఓ దానికేం? రేపు సమ్మర్‌కి అక్కడికి రండి. వ్యాపారమంతా చూద్దురుగాని. అంతా బావుంటే వచ్చేయేటికి ప్రెస్ ప్రారంభించాలనుకుంటున్నాను" అన్నాడు.

ఎడతెగని పనీ, ఆలోచనల మధ్య వ్యక్తిగతమైన ఉద్వేగం, ఉద్రేకాలూ, భావాలూ అన్నీ నలిగిపోతాయి. మామూలు స్పందనలతో, సుఖదుఃఖాలతో బ్రతికే మనిషి చచ్చిపోయి, యాంత్రికంగా, అచేతనంగా బ్రతికే ఓ తరహా జడాకృతి మిగులుతుంది. వాటి సమిష్టి రూపం కాశీపతి. జీవితంలో చాలా సున్నిత విషయాలని మరిచిపోయి ఏవేవో పాడివిషయాలకు పాకులాడుతున్నాడు. కాశీపతే మానసికంగా అందంగా కనిపించాడు. మార్పే పెరుగుదల అయితే ఈ విధమైన పెరుగుదలకు తను ఈర్ష్య పడనక్కరలేదనుకున్నాడు వరద.

అనుకుని సంతృప్తిపడ్డాడు.

"అర్జంటు పని ఉందిసార్. అమెరికను దొర ఒకణ్ణి దువ్వి ఆనావా సిగార్లు తెచ్చుకోవాలి" అని లోపలికి వచ్చాడు పీతాంబరం.

"రేపు కలుస్తావా?" కాశీపతి అడిగాడు.

"మనకి టైంటేబులు లేదు. మరోగంటలోనే కలవొచ్చు, లేదా వచ్చే క్రిస్‌మస్‌కి. గుడ్‌బై. లేస్తారా వరదరాజులుగారూ?"

పక్కకి తిరిగితే నీలవేణి కనిపించలేదు.

కూతురు ఏడుస్తోందని వినత మేడమీదకి వెళ్ళిపోయింది.

"నేనూ వెళతానండి" అని లేచాడు వరద.

"అక్కడే ఉంటున్నారా? వెళ్ళే లోపల ఓసారి కలుస్తాలెండి" అన్నాడు కాశీపతి.

పీతాంబరంతో కలిసి బయటికి వచ్చేసరికి తూర్పు ఆకాశం వెలుగుని తీరిగ్గా నెమరువేస్తోంది. "మనిషి మరీ తేలికయినా, మరీ గొప్పవాడయినా ప్రపంచానికి పనికిరాని చెత్తగా తయారవుతాడు సార్. ఉదాహరణకి నేనూ, కాశీపతి" అంటున్నాడు పీతాంబరం.

ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు వరదరాజులు. *(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)*

Post your comments